

[Freddy Madsen]

dre har sagt, så undlader hun at svare på de konkrete spørgsmål, som vi faktisk har stillet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til undervisningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om Statens Uddannelsesstøtte [af Freddy Madsen (DKP) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 63. Fremsat 19/10 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal indledningsvis beklage, at forslagsstillerne åbenbart nærer en ulyksalig kærlighed til den lov om uddannelsesstøtte af 1970, som vi, om end med betydelige forringelser, i princippet stadig lever under.

Når jeg finder, at denne kærlighed er ulykkelig, skyldes det, at den åbenbart har forsynet forslagsstillerne med skyklapper og forhindret dem i at se sig omkring og overveje, om dette støttesystem overhovedet passer til samfundet, som det er i dag. Lov om uddannelsesstøtte fra 1970 byggede på von Eyben betænkningen, der blev udarbejdet i årene 1964-1968 - det, der i dag nostalgisk kaldes de glade tressere, hvor begreber som massearbejdsløshed og økonomiske kriser knap sås som truende skyer i horisonten. Den byggede på en overbevisning om, at blot man gav dem, der uddannede sig, penge nok - og penge, dem fik man stadig flere og flere af - så nåede man snart, hvad man med rette så som det overordnede mål, nemlig at skabe, hvad der kan kaldes et uddannelsesmæssigt demokrati, det vil sige en reel ligestilling

i relation til uddannelse for unge fra alle kredse i samfundet.

Så enkelt skulle det desværre ikke vise sig at være; tværtimod synes det, som om vi med dette støttesystem i en ikke ubetydelig udstrækning kom til - måske lidt forenklet udtrykt - at tage fra de fattige for at give til dem, der skulle blive de rige, og det er naturligvis uacceptabelt.

Jeg tror derfor, man må konstatere, at et støttesystem som det, der blev skabt med 1970-loven, og som altså nu foreslås genindført, ikke passer til forholdene i dag. Jeg tror, at vi ved den kommende omformning af den dårlige uddannelsesstøtte - og vi kan ikke være uenige om, at en ændring må til - må overveje samtlige aspekter i forbindelse med uddannelsesstøtten.

Kort sagt, skønt jeg stadig er fast overbevist om det rigtige i den overordnede målsætning for uddannelsesstøtten, nemlig en lighed i uddannelsen, tror jeg i modsætning til forslagsstillerne ikke, at den endegyldigt rigtige vej én gang for alle er fundet. Jeg tror ikke, vi når målet uden løbende at indrømme og rette fejltagelser.

Som jeg tidligere har oplyst over for folkettingen, har jeg selv og mine medarbejdere i længere tid arbejdet med forslag til et nyt støttesystem. Også det byggede på ideer, der havde deres rod om ikke i 1960'erne så dog først i 1970'erne, da endnu ingen kunne forestille sig omfanget af den alvorlige og internationale krise, vi nu befinder os i. Vi er efter grundige overvejelser nået til den erkendelse, at der må endnu en runde til, og i den må vi ansuke problemerne i et videre perspektiv, end vi hidtil har gjort. Vi kan ikke længere begrænse overvejelserne til de uddannelsessøgende, der i dag hører under Statens Uddannelsesstøtte. For at få den rette logiske og rimelige sammenhæng i støttesystemet er det bl. a. nødvendigt at inddrage arbejdsløshedsunderstøttelserne og forskellig støtte efter bistandsloven under overvejelserne.

Jeg har derfor, som det vil være bekendt, anmodet det centrale uddannelsesråd om at tage hele problemkredsen omkring de uddannelsessøgendes økonomiske forhold op til kritisk overvejelse og vurdering med henblik på såvel en beskrivelse af de faktiske forhold som et forslag til en ændring af de gældende ordninger. Det centrale uddannelsesråd er